

PHẦN I

Sân bay Tân Sơn Nhất .

An Tâm nhón chân cố thoát khỏi nhóm người nhón nháo trước mặt, nhưng cũng không thể được. Họ cao quá, to quá!

An Tâm nhăn nhó. Như thế này thì phải làm sao đây?

Vừa nóng vừa khó chịu, đã vậy còn bị đẩy qua đẩy lại do chen chúc nhau. Nhưng cũng phải thông cảm thôi. Ai ai cũng muốn nhìn thấy mặt người thân họ sau nhiều năm xa cách.

Như hôm nay cô có mặt ở đây. Cũng giống như họ, cô chờ đón người bạn thân sau nhiều năm xa cách nhau.

Đi với An Tâm cũng là một người bạn thân. Anh ta nãy giờ đứng yên lặng dõi mắt vào hướng hành khách đang đi ra. Anh bồi hồi theo bước chân từng người.

Tâm trạng anh có giống như An Tâm không? Bỗng trên hai vai anh bị đè nặng tiếng An Tâm sát bên:

– Sao không thấy Tử Đăng vậy anh? Máy bay hạ cánh hơn tiếng đồng hồ rồi.

– Em đừng quá nôn nóng. Hành khách đang ra, từ từ chúng ta cũng sẽ thấy Tử Đăng thôi.

– Năm năm xa cách rồi, em không biết bây giờ Tử Đăng ra sao? Có gì thay đổi không? Không biết Tử Đăng có nhận ra chúng ta không nữa?

– Muốn biết như thế nào, chúng ta cứ chờ chút nữa đi.

An Tâm nhón chân nhìn vào dòng hành khách đang ra. Cô lắc lắc tay Nhất Trung:

– Sao em nôn nao quá. Mấy năm cách xa nhau rồi, em nghĩ Tử Đăng chắc đẹp hơn, sang trọng quý phái hơn và còn giống tây nữa. Nhất Trung nè!

– Em muốn nói gì?

– Anh có công nhận với em không? Năm năm rồi chúng ta không gặp Tử Đăng.

– Anh không biết.

An Tâm nói, giọng vô tư:

– Hồng chừng qua bên ấy, Tử Đăng tìm được một anh chàng Mỹ cũng nên. Nhưng mà như thế cũng tốt, dù chúng ta không ở bên cạnh Tử Đăng thì Tử Đăng vẫn có người bầu bạn, quan tâm chăm sóc.

Mỗi lời nói của An Tâm làm trái tim Nhất Trung đau nhói.

Năm năm rồi, thời gian đầu ngắn. Tử Đăng quyết chí ra đi, anh đâu cần được, mà anh có cần cũng không lấy quyền gì mà cần.

Nhất Trung còn nhớ rất rõ lần đầu tiên anh gặp Tử Đăng và An Tâm...

Hai cô bé đi chợ bị bọn móc túi lấy hết tiền. An Tâm thì khóc nhe vì sợ. Còn Tử Đăng, dù lúc đó cô chỉ mới mười bảy tuổi, nhưng bản tính cứng rắn, chẳng những cô không lo sợ mà còn rất bình tĩnh để tìm cách giải quyết vấn đề.

Tử Đăng cương quyết từ chối nhận sự giúp đỡ của anh.

Thời gian đầu, để tiếp cận được hai cô bé cũng không phải là dễ, Nhất Trung từng bỏ bao nhiêu giờ học ở giảng đường, mới biết An Tâm và Tử Đăng là cô nhi. Hai cô bé sống ở Nhà tình thương quận Gò Vấp.

Gia đình Nhất Trung thuộc hàng giàu có, nên để đạt được mục đích của mình, anh đã trở thành một trong những Mạnh Thường Quân của nhà tình thương.

Nhất Trung đâu thể lấy tiền ở gia đình mãi, cho nên ngoài giờ học ở giảng đường anh còn làm thêm để có tiền... quyên góp.

Kiên nhẫn sẽ thành công. Nhất Trung từ từ cũng được sự quan tâm đái hoài của An Tâm và Tử Đăng.

Dù là cô nhi cuộc sống thiếu thốn tình thương, thậm chí còn bị hạn chế trong tình bạn, nhưng hai cô gái luôn có cuộc sống thoải mái không suy nghĩ nhiều về cuộc đời.

An Tâm thì dịu dàng nữ tính, còn Tử Đăng thì thẳng thắn cương nghị. Nhưng cả hai đều khả ái xinh đẹp.

Từ một tình bạn đơn thuần, dần dần Nhất Trung – chàng sinh viên năm cuối Đại học Bách khoa yêu thầm Tử Đăng lúc nào không hay.

Cô càng vô tư bao nhiêu, thì anh càng khổ bấy nhiêu. Nhưng anh không thổ lộ trong lúc này, vì Tử Đăng trong sáng quá. Làm thế nào đây? Chỉ còn cách là chờ đợi thôi.

Ngày theo ngày, tháng theo tháng, rồi Tử Đăng nhận được học bổng du học ở Mỹ.

Không muốn làm người ra đi vương bạn. Nhất Trung âm thầm giữ lấy tình yêu đó để tiễn người đi.

Thời gian có thể làm cho cuộc sống nhiều thay đổi, nhưng riêng Nhất Trung thì không. Anh vẫn một lòng, dù rằng Tử Đăng không hề hay biết.

Sự chờ đợi của anh thật là không ưởng công. Cuối cùng Tử Đăng cũng quay về.

Anh mang trong tim bao niềm hy vọng. Nhưng không hiểu vì sao những lời bóng gió của An Tâm làm anh cảm thấy khó chịu. Nhất Trung thật sự không muốn nhìn thấy ai bên cạnh Tử Đăng.

Ngày hôm nay đây, lòng anh có giống như An Tâm không? Nôn nao hồi hộp lạ là tâm trạng của anh hiện giờ.

– Nhất Trung! Anh nhìn kia! Là Tử Đăng đó.

Tiếng la kèm theo cái đập tay khá mạnh của An Tâm làm Nhất Trung giật mình. Anh ngơ ngác:

– Tử Đăng đâu?

– Đang ra cửa kia!

Nhìn theo tay chỉ của An Tâm. Nhất Trung thấy Tử Đăng đẩy vali ra cửa, bên cạnh là một người đàn ông ngoại quốc. Họ vừa đi vừa trò chuyện rất thân mật và vui vẻ.

Đôi mắt Nhất Trung thoáng tối lại. Chẳng lẽ lời An Tâm bông đùa là thật sao? Mà cũng có thể, khi cuộc sống thay đổi thì con người cũng có quá nhiều sự đổi thay. Lòng Nhất Trung chùng lại, không nôn nao như lúc ban đầu nữa.

An Tâm nào để ý đến sự thay đổi của Nhất Trung. Cô nắm tay anh chen qua rùng người. Khi đã gần đến cửa ra, cô gọi lớn:

– Tử Đăng, Tử Đăng! Ta và Nhất Trung ở đây nè.

Nghe gọi tên mình, Tử Đăng đưa mắt tìm kiếm. Nhận ra An Tâm và Nhất Trung, cô đưa tay vẫy:

– Nhất Trung! An Tâm!

Đẩy nhanh xe hành lý về phía trước, Tử Đăng và An Tâm vui mừng trong vòng tay nhau.

An Tâm thút thít:

– Ta nhớ mi quá, Tử Đăng ạ.

– Ta cũng vậy. Nhưng sao mi lại khóc?

– Tại ta mừng quá.

– Thôi, đừng mít ướt quá! Năm năm trước, mi cũng vậy và bây giờ cũng vậy. Thật là xấu quá đi.

Nhất Trung lên tiếng:

– An Tâm khóc vì trùng phùng đó.

Tử Đăng quay sang Nhất Trung:

– Còn anh nữa, năm năm rồi vẫn không khắc phục được giọt nước mắt của An Tâm sao?

Nhất Trung so vai:

– Đã là tính rồi thì khó mà thay đổi. Em có giỏi thì làm chuyện ấy đi, chứ anh... đầu hàng từ lâu.

An Tâm đùa:

– Bão lụt những năm vừa qua ở Việt Nam là do An Tâm gây ra không đó.

An Tâm trừng mắt:

– Anh còn dám nói!

Tử Đăng khoanh tay nghiêng đầu nhìn Nhất Trung:

– Năm năm, anh không có gì thay đổi cả. Nhưng giọng điệu của anh thì có chút xíu thay đổi đó.

– Vậy sao?

An Tâm xoay bạn:

– Mi hình như thay đổi nhiều đó.

– Sao ta không biết?

– Đẹp hơn và chững chạc hơn. Nhất Trung cũng thấy vậy mà, phải không anh?

– Ờ.

Nhất Trung chỉ ậm ừ cho qua. Điều anh quan tâm là người đàn ông ngoại quốc đứng sau lưng Tử Đăng này giờ im lặng. Anh muốn hỏi lắm nhưng vẫn chưa có cơ hội.

An Tâm vui mừng vì gặp lại bạn, nhưng cô không quên người đàn ông ngoại quốc cao đó. An Tâm nháy mắt làm hiệu. Như chợt hiểu, Tử Đăng tươi cười.

– Ồ! Ta quên giới thiệu với mi và anh Nhất Trung.

Tử Đăng đến bên người đàn ông ngoại quốc, cô thân mật ôm lấy cánh tay ông:

– Đây là Kendvin, người đã giúp đỡ Tử Đăng trong năm năm học ở Mỹ. Kendvin vừa là người bạn, vừa là người cha của Tử Đăng.

Cô chỉ An Tâm và Nhất Trung, nói bằng tiếng Anh lưu loát:

– An Tâm, Nhất Trung – hai người bạn thân nhất của con ở Việt Nam.

Kendvin bật nói một câu tiếng Việt:

– Hân hạnh làm quen!

Nhất Trung bắt tay Kendvin, giọng cởi mở hơn:

– Ông cũng biết nói tiếng Việt nữa à?

Kendvin cười tươi:

- Do Tử Đăng, con gái của tôi dạy cho tôi.
- Thế ông thấy tiếng Việt thế nào?
- Rất là khó học. Trong năm năm, tôi chỉ học được một ít thôi.

An Tâm chen vào:

- Ông đã đến Việt Nam lần nào chưa?
- Đây là lần đầu tiên. Nếu Tử Đăng chưa học xong, chắc tôi cũng chưa có cơ hội đến Việt Nam đâu.
- Ông thấy quê hương Việt Nam tôi thế nào?
- Tôi nghe những người bạn tôi đã từng đến Việt Nam nói: Việt Nam đang từng bước hòa nhập vào thế giới, rất tiến bộ. Để... để tôi có dịp tham quan rồi, tôi sẽ nói lên suy nghĩ của tôi cho cô nghe.
- Ồ! Thế nhận xét của ông về con người Việt Nam?
- Gần gũi và rất dễ thương.
- Diễn hình như Tử Đăng phải không, thưa ông?
- Tất nhiên!

Mọi người cùng cười. Nhất Trung nhắc nhở:

- Hay chúng ta cùng lên xe đi. Xe chạy, chúng ta nói chuyện cũng được.
- OK!

Nhất Trung ngoắt ngoắt chiếc tắc xi gần đó. Sau khi anh phụ tài xế bỏ hành lý vào cốp, thì lên ghế trên ngồi, nhường băng ghế sau cho hai cô gái và ba nuôi của Tử Đăng.

Nhất Trung nhớ lại suy nghĩ vừa rồi của mình mà cảm thấy buồn cười.

Tại sao anh không nghĩ người đàn ông ngoại quốc kia là người đỡ đầu, từng giúp đỡ Tử Đăng ở Mỹ? Người con gái như Tử Đăng không bao giờ chọn người ngoại quốc làm người yêu. Tuyệt đối cô không bao giờ quên cuộc sống trước đây.

Xe lăn bánh rời khỏi địa phận sân bay. An Tâm nói:

- Mi về chỗ ta nghe.
- Ở đâu?
- Ta thuê một phòng trọ ở đường 3 tháng 2.
- Rộng không?
- Thêm mi nữa cũng dư.

Tử Đăng suy nghĩ:

– Nhưng còn ba nuôi ta? Ta không thể bỏ ông ấy một mình được. Ông ấy vì thương ta nên đưa ta về. Với lại đây là lần đầu tiên ba nuôi về Việt Nam, có rất nhiều cái ông ấy chưa biết.

– Vậy...

Nhất Trung đề nghị:

– Hay là em để ba nuôi của em ở chỗ anh, còn em thì ở với An Tâm.

– Em nghĩ là không nên. Em không muốn phiền đến gia đình anh. Cám ơn ý tốt của anh và An Tâm, nhưng em đã có quyết định lúc chuẩn bị về đây. Tạm thời em và ba nuôi ở khách sạn. Sau đó tìm thuê một căn biệt thự cho ba nuôi ở trong thời gian ba nuôi lưu lại Việt Nam.

– Nhưng...

– Như thế em thấy sẽ tiện hơn. Đừng buồn em nha.

Biết có nói với Tử Đăng như thế nào cũng vô ích. Khi ý cô đã quyết thì không ai có thể thay đổi được. Nhất Trung còn biết làm gì nữa chứ.

– Nếu em đã quyết định như thế thì anh không ép. Nhưng có cần gì đến anh thì cứ lên tiếng, anh sẵn sàng giúp cho em.

Tử Đăng chồm về phía trước:

– Anh không nói, em cũng có ý nhờ nữa. Anh giúp em tìm thuê một căn biệt thự ở thành phố đi. Trong thời gian ba nuôi ở đây, em muốn ba thưởng thức hết cảnh đẹp của quê hương mình.

– OK.

– Cám ơn anh trước nha, Nhất Trung.

– Em quá khách sáo rồi. Chúng ta là bạn mà.

– Em đâu có quên. Hi...

Tử Đăng nhí nhảnh bẹo má An Tâm :

– Đừng buồn nha! Khi nào ba nuôi ta trở về Mỹ thì ta sẽ đến ở với mi.

– Ta không buồn, chỉ thấy ganh tị thôi.

– Ôi! Như thế thì không tốt đâu. Tâm thì phải tịnh chứ.

An Tâm cười:

– Đùa với mi cho vui, ai nói làm mi khó xử chứ. Chúng ta còn nhiều thời gian mà.

– Năm năm, thời gian như thế làm gì không có sự thay đổi. Ta thấy mi không còn nhút nhát như trước, nhưng bản tính mít ướt không biết có thật sự bỏ được chưa?

– Mi nghĩ sao?

– Chắc là...

An Tâm xoa tay:

– Thôi, đừng đoán già đoán non nữa. Lần này mi trở về thật rồi thì từ từ sẽ biết thôi. Ta có còn mít ướt hay không, hạ hồi sẽ nói. Bây giờ thì thử nói cảm nhận của mi đi. Tâm trạng mi thế nào khi về lại quê hương?

Tử Đăng nhìn ra hai bên đường:

– Ngón ngang, hôi hóp, nôn nao... Năm năm xa xứ, bây giờ trước mắt ta, cái gì cũng mới lạ. Cuộc sống đô thị đổi thay nhiều quá. Việt Nam đang hòa nhập vào thế giới không sai.

– Coi đó là sự tiến bộ, xã hội văn minh thì trẻ em lang thang càng nhiều. Ngôi nhà tình thương là quãng đời tuổi thơ của ta và mi, bây giờ có rất nhiều trẻ em vô thừa nhận sống ở đó.

Đôi mắt Tử Đăng tự nhiên chột buồn:

– Chắc xơ Tâm bây giờ già lắm. Bà có khỏe không?

– Khỏe. Xơ nhắc đến mi luôn. Biết mi về, chắc xơ mừng lắm.

An Tâm đặt tay lên vai bạn:

– Tốt lắm rồi, đừng suy nghĩ nhiều nữa. Hôm nào rảnh, ta và mi sẽ đến thăm xơ và các em.

– Ừ.

Tử Đăng đưa tay vuốt mặt. Ký ức tuổi thơ như ùa về.

Ông Kendvin như hiểu được tâm trạng của cô con gái đáng thương. Ông khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tử Đăng như truyền thêm sức mạnh. Cô nhìn ông xúc động:

– Cám ơn papa.

Tuổi thơ của những cô nhi như Tử Đăng không có nhiều kỷ niệm đẹp. Có chăng chỉ là những mát mát cô đơn.